

Statskassen. Det vilde ogsaa være ubilligt i forskellige Retninger (Chr. Ravn: Svinedifteritis!) Det var et ganske ekstraordinært Tilfælde, der faldt ind over os som en Nyen, om jeg saa maa sige, og derfor var det nødvendigt rask at vedtage visse bestemte Regler. Det kan man ikke sige noget imod. Men det ærede Medlem ved godt, at nu er Svinedifteritis i kronisk Form blevet en mere jævnlig Sygdom. Den forekommer af og til og regnes ikke for nogen særlig farlig Sygdom, og derfor behandles den ganske som de andre farlige Kreatursygdomme. Eksemplet har været godt for nogle Aar siden, nu duer det ikke. Vædringsforslaget under Nr. 16 skal jeg ikke erindre noget imod. Det er en Udvidelse af Lovforslaget og en Udvidelse med Hensyn til Dyr, der ikke kunne regnes for at være Husdyr. Det kan jo være ganske hensigtsmæssigt, at man har en Bestemmelse af denne Bestaffenhed. Saa kommer jeg til Vædringsforslaget under Nr. 17 om, at Egeren skal have fuld Erstatning, saafremt Dyret var angrebet af Mund- og Kloveshygge. Ærede Medlemmer vilde erindre, at da for nogen Tid siden Forhandlingen foregik om Forholdsregler mod Mund- og Kloveshygen, som der her i Tinget nogen Betænkelse frem ved at give Medslagningsret over for denne Sygdom. Det kan jeg godt forstaa. Det er egentlig en i og for sig lidt farlig og ret ubehydelig Sygdom. Det har vist sig, at her i Landet er et stort Antal af de oprindelig angrebne Besætninger fuldkommen sunde og raske igen og fuldt hvide, uden at der er lidt noget varigt Tab ved Sygdommen. Det er et Tab, som i Reglen strækker sig over en 14 Dages Tid, men Sygdommen er i og for sig ikke farlig og ikke dødelig. Der er ikke død et eneste Kreatur her i Landet af denne Sygdom, og man haaber nu at faa Ende paa den ved forskellige Midler. Om det vil lykkes, kan man naturligvis ikke sige. I og for sig kan jeg erkende, at det kan være rigtigt ekstraordinært at give Ret til at slaa ned for Mund- og Kloveshygge. Det er benyttet i nogle Tilfælde, hvor jeg har givet Tilfagn om, at man med stor Varsomhed skulde benytte denne Ret. Den er benyttet paa Derne og i Sjælland i saadanne Tilfælde, hvor i en lille Besætning Sygdommen pludselig viste sig, og hvor denne lille Besætning var den eneste angrebne paa Egnen, der ellers var smittefri. Der har man slaaet den lille Besætning ned og ydet fuld Erstatning derfor, idet man derved har søgt at holde Sygdommen borte fra den øvrige Del af Egnen. Sidste Gang det skete, var ovre ved Nørre-Snede, og der

var den Gang Udset til, at man kunde have holdt hele Sjælland fri. Senere er der ganske vist kommet nogle Tilfælde til i den samme Egn, uden at Sygdommen dog kan siges at have bredt sig. Jeg mener altsaa, at Medslagning for denne Sygdom ekstraordinært kan anvendes, men jeg tror ikke, den bør anvendes under de samme Regler, som ellers er Tilfældet. Det ærede Medlem, som førte Ordet for Mindretallet, spurgte, om Ministeren vilde være raskere til at slaa ned i andre Tilfælde end nu. Det er ikke let at svare paa et saadant Spørgsmaal. Man vil sikkert blive mere og mere tilbøjelig til ikke at slaa ned for denne Sygdom. Men jeg vil dog ogsaa sige det ærede Medlem, at animerende kunde det ikke være for mig, om hele Landet skulde bære Udgifterne og at slet intet skulde falde paa den vedkommende Egn, hvor Sygdommen findes. Det er jo netop for at fri den vedkommende Egn, at man slaaer ned, og derfor forekommer det mig, at et mindre Offer bør dog i alt Fald den Egn bære, hvor Sygdommen findes, og derfor fraraader jeg Vedtagelsen af Vædringsforslaget under Nr. 17. Hvis det ærede Medlem vil tage det tilbage, som det blev bebudet, vil jeg finde det heldigt. Det er ikke værd, at vi komme til at slaas ret meget om dette Vædringsforslag. Vædringsforslaget under Nr. 18 gaar ud paa, at ethvert Dyr skal dræbes, saa snart det er blevet bidt af en Hund, der er smittet af Hundegalskab. Jeg er bleven noget betænkelig ved Bestemmelsen. I og for sig er den vistnok fra et veterinært Synspunkt ganske rationelt det skal jeg ikke sige noget imod, men jeg tror ikke, at det er givet, at ethvert Dyr vil blive galt, fordi det er bidt af en gal Hund. Der er derfor efter min Mening her noget at betænke sig paa, men vi kunne jo tage Spørgsmaalet under nærmere Overvejelse. Jeg maa vente, at Forslaget bliver vedtaget nu, og jeg har ogsaa udtalt mig i den Retning under Konferencen med Udvalget. Vædringsforslagene under Nr. 19 og 20 følge af de tidligere, og Forslagene under Nr. 21, 22 og 23 gaa ud paa at indfatte Bestemmelser, der angaa Tuberkulose, under en samlet Redaktion, hvilket jeg kun kan anbefale. Saa kommer Vædringsforslaget under Nr. 24 om, at Stykket a. i § 10 under Litra C. skal udgaa, og to ærede Medlemmer have beskæftiget sig meget indgaaende med dette Spørgsmaal. Bestemmelsen gaar ud paa: „ikke at lade Dyr, der i kendselig Grad lide af Tuberkulose, føre paa Markeder, til Dyrskuer, paa fremmede eller fælles Græsgange,